

ГЕОГРАФИЯ НА НАСЕЛЕНИЕТО В БЪЛГАРИЯ

I. Значение и особености.

Населението се изследва от много науки, сред които е и географията. Тя изучава териториалните различия в количествените и качествени характеристики на общностите от хора. Населението определя производствената и териториалната структура на стопанството, използването на природните ресурси, количеството и качеството на работната сила, пазара и др. То представлява социално-политическа общност от хора живеещи в страната ни. Тази общност е формирана в продължение на векове под въздействието на множество фактори. В тази връзка днешното българско население е нееднородно в етно-културно отношение.

II. Формиране и развитие на българската народност и нация.

Обликът и името на страната ни се дават от българската етническа общност. Тя се формира през периода VII-Xв. с участието на множество етнически компоненти, сред които изпъкват траките, славяните и прабългарите.

1. Основни етнически компоненти на българската народност.

Траките са едни от най-старите обитатели на Балканите. Те са с индо-европейски произход и се формират като етнос в края на II хил. пр. Хр. Траките дават облика на сегашните ни земи до края на VI в. от н.е. От своя страна върху тяхната култура и антропологичен облик силно влияние оказват елини, римляни, келти, скити и редица други народи обитавали по различно време Балканите. Тракийското културно и антропологично наследство е запазено и до днес в традиционни занаяти /грънчарство, златарство, винопроизводство и др./, традиционни обичаи /кукерски игри, нестинарство и др./, традиционни празници /Еньовден, ден на овчаря и др./, названия на географски обекти /селища, реки, планини/ и др. В най-голяма степен то се усеща сред каракачаните, власите и други общности, обитавачи днес различни части от Балканите.

Съвременният облик на българския език и култура е славянски. Славяните също са индо-европейски народи. Тяхна прародина са земите северно от Карпатите и източно от река Висла. От началото на VIIв. славянските племена придават облика на Балканите, тъй като са най-многобройни. В тази връзка българският език и култура са славянски. Славянското антропологично наследство обаче е ограничено. То е запазено в Западни Родопи, Разложката котловина и Софийско.

Третият основен етнически компонент на българската народност са прабългарите. Те имат тюрко-алтайски произход. В средата на VIIв. Аспаруховите българи наброяват около 50000д. Това е основната причина за незначителното им културно наследство днес. С прабългарски произход са само около 50 думи /основно термини за родство, лични имена, наименования на растения и животни/. В максимална степен езика на прабългарите е запазен сред чувашите. До XIIв. той се говори и в земите ни. Като наследници на прабългарския и тюркски етнически компонент в българската народност днес могат да се посочат капанците /обитаващи Разградско/ и гагаузите /обитаващи северното Черноморие и Бесарабия/. Силното тюркско влияние в Североизточна България се дължи на множеството тюркски народи, преминаващи през тези земи: печенежи – XIв., кумани и узи – XIIв., татари - XIIIв. и др.

2. Развитие на българската народност. За бързото консолидиране на отделните етнически компоненти в българската народност допринасят множество фактори - общата държавност, смесените бракове и селища, общата писменост, приемането на източно-православната религия, общите външно-политически интереси и др. Всички те спомагат за консолидирането на българската народност до края на Хв. През следващите 9 века върху развитието на българската общност силно влияние оказват византийското и особено турското владичество. Те забавят стопанското, политическото и демографското развитие на земите и народа ни.

В края на XVIIIв. етническото самосъзнание на българите се изостря и българската народност се превръща в нация, към която в средата на XIXв. принадлежат около 5млн.д. През последните 120 години развитието на българския етнос е затруднено от разпокъсването на етническите му територии след Берлинския конгрес от 1878г. След конгреса в границите на Княжеството и Източна Румелия са включени едва 46% от етническите ни територии /оценяват се на около 225000км² според проф.А.Иширков/ и почти толкова от етническите българи на Балканите. Същевременно в границите на страната ни са включени многобройни небългарски и нехристиянски общности, което влияе силно върху развитието на държавата ни през последните 120 години. И до днес все още са запазени значителни различия в образователното ниво, териториалната и

конфесионална структура на населението ни, както и в структурата на заетостта му. Поради географската си раздробеност, отделни групи от българския етнос са обособени като етнографски групи, различаващи се помежду си по диалект, носии, фолклор и др. Такива са шопите, тракийци, добруджанци, македонци и др.

В началото на XX век общият брой на балканските българи по света достига 6,250 млн.д., от които в границите на страната ни живеят около 58%. Днес те са около 11 млн.д., от които само 60% населяват България. По-многочислени общности има в Македония, Бесарабия, Украйна, Северна Америка, Западна и Северна Европа, Австралия и др. Българите са признати за малцинства в Унгария, Румъния, Сърбия, Украйна и Молдова, а в първите 3 държави те имат право на двойно гражданство.

3. Антропологичен облик на българското население.

Географското положение на земите ни и сложната им история дават своето отражение и върху днешния антропологичен облик на населението. У нас могат да се срещнат представители на 3-те клона от европеидната раса - южния, междинния и северния. Представителите на северните европеиди се срещат най-често в Софийско, Разложко и Западни Родопи. Те се отличават с по-светли очи, кожа и коси, с високо и стройно тяло.

Населението в Горно-Тракийската низина и Южното Черноморие има белезите на средиземноморския расов тип от южния клон на европеидната раса. Често срещани са хора с мургава кожа, тъмни очи и коси и среден ръст.

Населението в Западна България се отнася към динарския расов тип от южния европеиден клон. Той се отличава с висок ръст, мургава кожа, тъмни коси и пъстри очи. В Североизточна България все още могат да бъдат открити някои монголоидни белези, поради многовековното въздействие на тюркски народи върху тази територия.

III. Брой и динамика на населението.

Броят и динамиката на населението са обобщаващи показатели за промените в

демографското развитие на страната. Сегашният брой и динамика на населението ни са резултат от въздействието на множество фактори през различни исторически етапи.

Въз основа на археологически и литературни източници броят на населението в днешните български земи може да бъде определен още от дълбока древност. Предполага се, че първите заселници се появяват още преди около 70000г. и наброяват 500-600д. През следващите хилядолетия тяхната численост нараства бавно, поради ограничените възможности за изхранването им. В началото на Х.хил.пр.Хр. в сегашната територия на България живеят около 2000д. С разделянето на скотовъдството, земеделието и занаятите производителността на труда нараства, а това води до по-бързо нарастване на населението. В началото на н.е. то достига около 0,8млн.д. До края на VIв. населението намалява около 4 пъти, поради честите войни и епидемии. Със създаването на българската държава за демографското развитие на земите ни настъпват по-благоприятни условия. Още в началото на VIIIв. населението достига 1млн.д., а в средата на XIVв. числеността му достига 2,5млн.д.

Периодът на турското владичество се отразява негативно върху демографското развитие на българския етнос. До края на XVв. населението намалява до 1млн.д. Едва след стопанските и политически промени в Османската империя се създават възможности и за нарастване числеността на българския етнос. В края на XVIIIв. броят на българите в Османската империя достига 2,5млн.д., а в средата на XIXв. - около 5 млн.д.

След Освобождението в България са проведени 17 преброявания на населението /първото е през 1880г. в Княжеството, а второто през 1884г. в Източна Румелия/. За 120 години населението на страната ни се увеличава около 3 пъти, в динамиката му могат да се разкрият следните периоди:

1/.От Освобождението до края на 80-те години на XXв. През този период населението на България нараства макар и със забавящи се темпове от 2,8 млн.д. до 8,993 млн.д. през 1988г. До края на Първата световна война годишният му прираст е между 1% и 1,5%, а през 20-те години на XXв. - 2% годишно, поради повишената раждаемост след войната. От края на 40-те години годишният прираст спада под 1%, поради намаляването на раждаемостта, а след 60-те - поради нарастващата смъртност и емиграции.

2/.От 1989г. до днес. През този период населението на България намалява с нарастващи темпове /скорост/, поради емиграциите и повишаването на смъртността, като резултат от застаряването му. Средногодишният спад е 0,94%. В края на 2000г. живеещите в България са 7,974млн.д. Най-бързо намаляват жителите на Кърджалийска област /около 3% годишно/, а най-бавно - на град София /около 0,4% годишно/. Тези регионални различия се дължат на различията на населението в етно-конфесионално отношение, състоянието на полово-възрастовата му структура и миграционната му подвижност. По брой на жителите България се отнася към малките държави в Европа и света, а това до голяма степен определя нейното място и роля в международните отношения. Страната ни е сред малкото държави в света с намаляващо население, наред с Унгария, Украйна, Русия, Румъния .

IV.Териториално разпределение на населението.

Териториалното разпределение на населението е тясно свързано с различията в природните и социално-икономически условия в отделни региони от страната. Днес основната част от населението на България живее на територията на Западния Тракийско-Родопски регион /1,150млн.д./ и в град София /1,2млн.д/. Останалите региони се обитават от по-малко от 1млн.д. Най-малобройно е населението на Северозападният регион - едва около 560000 д.

Промените в броя на населението се отразяват и върху промените на географската му гъстота. В началото на н.е. гъстотата на населението в земите ни е около 6,5д/км², а в края на XIXв.-39д/км

2

. През 1988г. географската гъстота е с максимални стойности - 81д/км

2

. През последните 12 години тя намалява до 72д/км

2

. По този показател България се отнася към слабонаселените държави в Европа и е най-слабонаселената на Балканите.

До началото на 60-те години с максимална гъстота на населението са Дунавската равнина (около 100-120д/км²), Горно-тракийската низина (80-100д/км²), Софийската и Пернишката котловини (60-80д/км

2

), поради най-благоприятните условия за развитие на земеделие и концентрацията на индустриални мощности (в столицата). Днес максимална е гъстотата на населението в

териториите край големите градове. Така например, в Пловдивската градска община тя достига 3500д/км

2

, а във Варненската община - 1500д/км

2

. Около 900д/км

2

е гъстотата на населението в град София, в Ямболската и Добричка общини. В някои софийски общини /Красно село, Средец, Оборище и др./ тя е над 13000д/км

2

. Същевременно над 30 общини от страната имат гъстота на населението под 20д/км

2

, а в Котел и Трекляно стойностите ѝ са под 10д/км

2

. Най-обезлюдени са общините в Северозападна България, Пернишка област, Странджа, Сакар, Централна Стара планина, Средногорието и Родопите.

Географската гъстота на населението в пояса 500-700м височина е 150д/км². Над 1000м височина тя е едва 7д/км

2

. Днес над 40% от българското население обитава територии с височина до 200м, които са и най-благоприятни в природно отношение. Същевременно в територии над 700м височина живеят едва 6% от населението, поради неблагоприятните природни условия за земеделие. Над 50% от българското население обитава височинните пояси 200-500м и 500-700м. В тях се намират и най-големите български градове - София, Добрич, Стара Загора, Шумен, Сливен и др.

V. Естествено движение на населението.

Понятието “естествено движение” се свързва с естественото възпроизводство на населението. То представлява естествената смяна на поколенията на родителите с техните деца. Тази смяна се осъществява чрез процесите раждаемост и смъртност.

1. Раждаемостта е процес, който едновременно е биологичен и социално обусловен. Върху него оказват влияние множество фактори: стопански, демографски, политически, физиологични и др.

През първите десетилетия след Освобождението раждаемостта в България нараства под влиянието на подобрените стопански и политически условия в земите ни. Стойностите ѝ през този период се увеличават от 30‰ на 40-45‰. След края на Първата световна война страната ни навлиза в период на "демографски преход", поради което от средата на 20-те години раждаемостта започва да намалява. В началото на 60-те години стойностите ѝ са около 20‰, през последните 30 години намаляват около 3 пъти, достигайки 7,7‰ през 2000г. Спадането на раждаемостта е свързано и с абсолютното намаляване на ражданията в страната ни. През последните 10 години се раждат около 65000 деца, докато през 20-те години на века са се раждали над 200000 годишно. Спадането на раждаемостта е пряко следствие от намаляването на плодовитостта на жените. В края на XIXв. и началото на XXв. една жена е раждала средно около 6 деца, докато днес - едва 1 дете. Спадането на плодовитостта се дължи на променените условия за живот и роля на жената в обществото, спадането на детската смъртност и промененият модел на българските семейства. Силно въздействие върху плодовитостта на жените през последните 10 години оказват и емиграциите, безработицата, инфлацията и др. До края на 80-те години максимална е раждаемостта в Родопите, поречието на Места, Лудогорието и др. райони от страната. Днес максимална е раждаемостта на населението в Западни Родопи, поради традициите и стопанските условия в този край. Същевременно в Западна България, Централна Стара планина, Странджа и Сакар раждаемостта е значително под средната за страната ни, поради изчерпаните демографски ресурси.

2. Смъртността също е както биологичен, така и социално обусловен процес. Динамиката ѝ е повлияна от промените в условията за живот на населението, състоянието на възрастовата и половата му структура, екологичната обстановка и множество други фактори. В динамиката ѝ могат да бъдат разкрити 2 периода:

1/ **От Освобождението до средата на 60-те години на XXв.** През този период смъртността в България намалява от 30‰ на 7,9‰, поради младата възрастова структура на населението и подобряването на условията за живот.

2/ **От средата на 60-те години до днес** смъртността в България постоянно нараства, достигайки 14,5‰ днес. Тази неблагоприятна тенденция се дължи на застаряването на българското население, нездравословният му начин на живот и спадането на жизнения му стандарт. България е сред страните с най-висока смъртност в Европа и света /значително по-висока и от много африкански държави./.

С максимална смъртност през последните 20 години е населението в Краище,

Централна Стара планина и Предбалкана, Северозападна България, Странджа и Сакар. В посочените региони стойностите ѝ надхвърлят 30‰. Същевременно в редица общини от Източна Стара планина и Родопите /Джебел, Гърмен, Сатовча, Черноочене и др./ смъртността е между 6‰ и 10‰, което се дължи главно на младата възрастова структура на населението им. На 1000 жени средно умират около 1250 мъже /1240 в градовете и 1150 в селата/.

Важен показател за промените в жизненото равнище на населението е динамиката на детската смъртност. Преди Освобождението стойностите на този показател надхвърлят 300‰, а в началото на ХХв. - достигат около 200‰. До средата на 40-те години детската смъртност спада до 140‰, поради подобрените условия за живот в страната. До края на 80-те години стойностите ѝ намаляват около 10 пъти и през 1989г. достигат 13,6‰ - най-ниската стойност за цялата история на българската държава. Основният фактор за нейното намаляване е подобреното здравеопазване. През последните години детската смъртност в България нараства, поради влошеното здравно обслужване на населението и стопанската криза в страната. Сега тя е около 15‰. Най-ниска е стойността ѝ в град София /около 6‰/. Същевременно в Северозападна и Югоизточна България тя надхвърля 20‰. По ниво на детската смъртност България изостава от страни като Япония, Финландия, Швеция, Швейцария и др., където стойностите ѝ са около 5‰. Това е отражение на разликите в стандарта на живот.

Следствие на промените в смъртността на населението у нас е и динамиката на продължителността на живота. През ХVІІІв. тя достига около 30 години, а в началото на ХХ в. - 42 години. В края на 80-те години средната продължителност на живота у нас е 71,2 години /68,1г. за мъжете и 74,8 за жените/. В края на ХХ век мъжете живеят средно 67 години, а жените - 74 години. В сравнение с най-развитите страни средната продължителност на живота у нас е с около 8 години по-ниска, поради влошеното социално-икономическо състояние на страната.

Вследствие различните тенденции в динамиката на раждаемостта и смъртността в България, през последните 30 години се отбелязва трайна тенденция към намаляване на естествения прираст на населението. Преди Освобождението стойностите му достигат 5-6‰. До началото на ХХв., поради спадането на смъртността, естественият прираст бързо нараства до 20‰. От началото на ХХ век се отбелязва трайна тенденция към намаляване на положителните му стойности, а през последните 10 години нарастват отрицателните му стойности. С положителен естествен прираст е населението само на 4 общини от Югозападна България. Това се дължи на запазените етно-културни особености. С максимални отрицателни стойности е естественият прираст на общините от Предбалкана, Западна България и Централна Стара планина,

поради застаряването на населението им.

VI. Миграции на населението

Те са движение, при което се променя местоживеенето на хората за определен период или завинаги. Те са оказвали и оказват силно въздействие върху цялостното развитие на България.

1. Вътрешните миграции на българското население в миналото се определят главно от природните и политическите условия. В тази връзка по времето на I-та и II-та българска държава българското население е мигрирало към най-плодородните райони от земите ни и към по-големите крепости, където е намирало препитание. През първите векове на тюрското владичество българите са търсели естествена закрила от поробителите, заселвайки се в планинските райони. През този период се появяват и развиват някои от най-големите селища в тези райони.

След Освобождението влияние върху вътрешните миграции оказват главно политическите и социално-икономическите фактори. Политическите фактори определят изселванията от пограничните райони и обезлюдяването на Странджа, Сакар, Западна България. В много райони върху вътрешните миграции силно влияят и социално-икономическите фактори: доходи, състояние на образователната инфраструктура, здравеопазването, транспортните връзки и др. През последните 120 години в границите на България около 8 млн.д. променят местоживеенето си, като почти 80% от тях са мигрирали през последните 50г.

В началото на XXв. над 1/2 от вътрешните миграции са били насочени от села към други села, а от началото на 40-те години водещ е миграционният поток от селата към градовете. В края на 70-те години, поради изчерпването на демографските ресурси в селата, водещ е миграционният поток между градовете /около 40% от всички миграции/. След 1989г. се отбелязва нарастване на миграциите от градовете към селата /около 25% от мигрантите/, което се обяснява с връщане на земите и затрудненията пред живущите в градовете.

Поради различните условия за труд и обитаване в отделните региони от страната

съществуват и значителни регионални различия в миграционната подвижност на населението. С максимална миграционна подвижност е населението в Източни Родопи, Русенска област и Северозападна България, а най-ниска е миграционната подвижност на населението в град София и Пловдивска област.

2. Външните миграции на българското население винаги се влияят главно от политическите и социално-икономически условия. Още през първите години на турското владичество над 100000 българи се изселват в днешна Унгария. Всичките въстания против поробителите /Чипровско, Търновско, Кресненско, Илинденско-Преображенско и др./ са били последвани от изселвания на десетки и стотици хиляди българи от родината им. Подобни масови миграции са свързани и с водените войни на наша територия през този период. През последните 120 години страната ни е напусната от над 2 млн.д., докато през същия период имигрантите са едва 820000д. /главно бежанци-българи/. До средата на ХХв. външните миграции са предимно по икономически причини, докато през периода 1945-1989г. са по политически причини. След 1989г. страната ни е напусната от около 740000д. икономически емигранти. През същия период у нас се заселват предимно граждани на страни в ОНД.

VII. Структура на населението.

Структурата на населението е сбор от количествени и качествени характеристики по определени признаци: пол, възраст, образование, религиозна принадлежност, етническо самоопределение, брачен статус, професия, местоживееене и др.

1. Полова структура.

Тази демографска характеристика дава представа за съотношението между мъжете и жените. Тя се влияе от раждаемостта, смъртността и продължителността на живота, от миграционната подвижност на населението и от редица други фактори. До средата на 40-те години на ХХ век мъжете са преобладавали в населението на България, докато днес те са едва 48% от цялото население., като на 1000 мъже се падат 1052 жени. С най-нарушена полова структура е населението в град София, където жените са около 52,3%.

2. Възрастова структура.

Тази характеристика дава представа за съотношението между отделните възрастови категории от населението. Промените в нея се изразяват в намаляването на дела на лицата под 20г. възраст и нарастването на дела на лицата над 60г. възраст. Състоянието ѝ е повлияно от промените в раждаемостта, смъртността, продължителността на живота, миграциите, политическите условия в страната, жизнения стандарт на населението и редица други фактори. Състоянието ѝ може да се оценява от гледна точка както на възпроизводствените, така и на трудовите възможности на населението. Ето защо се наблюдават следните възрастови групи: деца /0-14г./, родители /15-49г./ и прародители /над 50г./, под трудоспособна възраст /до 16г./, в трудоспособна възраст /16-60г. за жените и 16-65г. за мъжете/ и над трудоспособна възраст /над 60г. за жените и над 65г. за мъжете/.

След Освобождението промените във ВС (възрастовата структура) на населението са насочени към ограничаване на неговите възпроизводствени и трудови възможности, поради застаряване. До края на 40-те години на ХХв. селското население в България има по-благоприятна ВС, а днес населението в градовете е с по-запазени възпроизводствени и трудови възможности. Тази промяна се дължи на миграциите от селата към градовете. Сега най-застаряло е населението в региони като Краището, пограничните общини в Северозападна България, Централна Стара планина и Предбалкана, Странджа и Сакар. С най-запазени трудови и възпроизводствени възможности е населението в Родопите, Източна Стара планина и Лудогорието, както и териториите около по-големите градове. В края на 2000г. в подтрудоспособна възраст е едва 17,0% от населението /17,4% в градовете и 16,2% в селата/, докато в над трудоспособна възраст са 25% от жителите на страната /20% в градовете и 35,2% в селата/.

3. Брачна структура.

Брачната структура дава представа за брачния статус на лицата над 16г. възраст. Тя влияе силно върху естественото възпроизводство на населението и преди всичко върху раждаемостта, защото около 80% от ражданията у нас са "брачни". Върху състоянието ѝ влияят много фактори - полово-възрастовата структура, етно-конфесионалната принадлежност, социално-икономическите условия в страната и отделните ѝ региони и др. Над 50% от хората в България на възраст над 16г. са семейни. Най-висок е дела им в региони със застаряло население /В.Търновско, Видинско, Габровско, Врачанско и др./. През последните 20 години делът на категорията "несемейни" намалява с бързи

темпове, поради спадането на раждаемостта и застаряването на населението. Днес несемейните имат максимален дял в областите Благоевград, Кърджали, Шумен, Смолян и др., поради относително по-младата възрастова структура на населението.

Делът на категориите “разведени” и “вдовци” нараства. По-висок от средния за страната дял /3,5%/ разведените имат в населението на София, Варна, Бургас и други по-големи градове, а най-нисък - в Родопите, Североизточна България, Източна Стара планина. Вдовците /вдовиците/ имат максимален дял в региони със силно застаряло население, като Западна България, Централна Стара планина, Странджа и др.

4. Етническа структура.

Етническата принадлежност на хората е сред най-важните характеристики на населението, защото тя влияе, както върху възпроизводството, така и върху трудовата активност и общественото поведение на хората.

86% от населението на България е от българската етническа общност. Около 14% от населението принадлежи към етническите групи: турци, цигани, руснаци, арменци и др. Най-многобройна от малцинствените етнически групи е турската /около 9,4% от цялото ни население/. В края на XIX в. делът на турците в населението на България достига около 25%. Емиграциите им през XX в. довеждат до намаляване и поддържане на дела им около 10% през последните 50 години. От Освобождението до днес от България са се изселили около 1,5млн. турци. Днес те обитават предимно Източни Родопи, Източна Стара планина и Лудогорието, където относителният им дял е между 40% и 60% от населението. През последните 12 години плодовитостта им спада значително, поради влошените социално-икономически условия в страната. Около 2/3 от българските турци обитават села, което до голяма степен поддържа културните различия с останалото население на България. Втора по численост от малцинствените е циганската етническа група - около 4% от населението на страната. По-голямата част от циганите принадлежат към групата “Рома”. В земите ни те се заселват през XIV в. До днес запазват културните си и битови особености, които до голяма степен отговарят на кастовото деление на населението в тяхната родина Индия. Циганите се отличават с по-голямата си плодовитост и твърдото отстояване на културната си идентичност. Основната част от тях населява областите Пловдив /11% от всичките цигани в страната/, Пазарджик /около 10% от циганите/, Сливен /около 9%/, Монтана и др. Вече над 50% от българските цигани обитават градове, което влияе върху промяната на техните традиции. През последните 12 години те имат по-слабо участие в емиграциите в сравнение с турците и българите. Около 1% от българското население принадлежи към

други по-малобройни етнически общности - руснаци, арменци, евреи, гагаузи и др./.

5. Религиозна структура.

Религиозната принадлежност на хората определя до голяма степен начина им на живот, културни особености и поведение в семейството и обществото. Около 86% от българското население принадлежи към източно-православната християнска общност. Тя има най-силно присъствие в западните предели на страната, където е и най-изявено присъствието на българската етническа общност. Православието е официалната религия за България. Българската православната църква се управлява от Св.Синод. В териториално отношение е поделена на 11 епархии, управлявани от митрополити. Инфраструктурата ѝ е представена от 3792 храмове, от които 164 са манастири.

Около 0,6% от българското население принадлежи към католическата конфесия /религиозна общност/. Тя е представена основно в районите около Свищов, Белене, Чипровци и Раковски. През последните 12 години в България бързо нарастват привържениците на протестантската религия - около 0,3% от населението. Сега у нас официално са регистрирани 15 протестантски църкви.

Около 13% от българското население са мюсюлмани. У нас има 993 джамии и медресета - главно в Източни Родопи и Лудогорието.

Почти 0,2% от българското население принадлежи към други религиозни общности – дъновисти, армено-грегорианци и др.

6. Селищна структура.

Тя отразява местоживеенето и определя до голяма степен средата, в която се формират начинът на живот и поведението на хората. До края на 40-те години делът и броят на градските жители нарастват бавно, поради ограничените функции на градовете в България. През последните 50 години обаче градското население се увеличава с бързи темпове, поради миграции към градовете. След 1988г. градските

жители намаляват с около 0,7% годишно под въздействието на нарастващите миграции към селата и емиграциите. Днес те са около 68% от населението. Минимален дял градското население има в Лудогорието, Родопите и Северозападна България.

7. Образователна структура.

Тя дава представа за завършената степен на образование от отделни групи от населението. Състоянието ѝ има голямо значение за развитието на страната, тъй като от образователното ниво на хората до голяма степен зависи трудовото им участие и тяхното поведение. Над 50% от населението е с основно, начално или без образование. Това е отражение на ВС на населението и на социално-икономическите условия в България. Те определят до голяма степен и регионалните различия в тази структура. Така например, около 25% от населението на град София е с висше образование, докато висшистите в областите Кърджали, Смолян, Разград, Силистра и др. са само 4-5% от населението над 7г. възраст.

Промени в образователната структура на населението

ОБРАЗОВАТЕЛНИ КАТЕГОРИИ /в%/

Висше Средно и ПВО Основно Начално Незавършено Негр.

1934 0,7 2,7 9,0 35,1 20,9 31,5

1946 0,9 4,6 18,7 36,7 16,1 23,0

1965 2,4 12,3 32,0 31,7 12,9 8,6

1985 6,2 30,2 32,2 20,8 10,6 -

1992 7,9 37,0 30,4 15,8 6,3 2,0

VIII. Работна сила и трудова заетост на населението.

Стопанските и демографски промени в България през последните 30 години значително повлияват обема на работната сила, структурата на заетост и жизнения стандарт на населението. През този период работната сила намалява с бързи темпове, поради застаряването на населението. Това се отразява и в спадането на икономическата активност. В началото на ХХв. тя достига 85%, а в началото на 50-те години - около 80%. Тази висока трудова активност се дължи на заетостта в селското стопанство. През последните 45 години и особено след 1989г. икономическата активност у нас бързо спадна до 50%, поради намаляването на работната сила с около 900000д. за сметка на емиграциите и бързото застаряване на населението.

Днес работната сила на страната е концентрирана основно в София и другите по-големи градове, където населението е по-младо и има по-големи възможности за трудова реализация. Като цяло реализацията се затруднява от влошената възрастова и образователна структура на работната сила /около 30% от лицата, попадащи в категорията "работна сила", са с основно или по-ниско образование/. Това влияе отрицателно върху качеството на полагаания труд и пазара на работната сила в България.

Намаляването на работната сила е свързано и с намаляването на трудовата заетост. През последните 10 години последната спада от 63% на 45%, но същевременно заетите в частния сектор на икономиката ни достигат около 63% от заетите. Спадът на заетостта в страната през последните години до голяма степен се дължи на нарастващата безработица. Преди 1989г. броят на безработните е около 30000д., а в края на 1991г. - 450000д. Сега нивото на безработицата достига 19%, а броят на безработните лица - над 600000д., от които 55% са жени. Най- висока е безработицата в Смолянска, Бургаска и Ямболска области /над 25%/, а най-ниска – в Старозагорска област и град София. Тези регионални различия се дължат на различните възможности за намирането на работа.

Негативните тенденции в заетостта, икономическата активност и безработицата в България след 1989г. пораждат и редица социални проблеми - спад в жизненото равнище, нарастване на престъпността и наркоманията, повишаване заболяемостта на населението, намаляване на жизнения потенциал на нацията и др. Повечето от тези проблеми са пряко или косвено свързани с ограничаването на доходите за огромна част от българското население. Днес над 50% от доходите си българските граждани са принудени да отделят за храна, а по средна работна месечна заплата /120 долара/ страната ни е сред последните в Европа.

Въз основа на географската характеристика на населението в заключение може да се каже, че демографската ситуация е критична от гледна точка на бъдещето на България. Въпреки това, с очакваните икономическа стабилизация и повишаване на жизнения стандарт се предполага значително подобряване на демографската ситуация в страната и преминаване към съвременен тип възпроизводство на населението.

ан">-♦ #♦□♦□♦_р□□♦о□н видов състав - р. Искър.

От другите реки с най-голямо видово разнообразие е р. Марица /1263 вида/, Тунджа /662 вида/ и р. Арда /604 вида/.

Крайморските езера са известни с уникалната си по своя състав ихтиофауна и изключително високата рибопроодуктивност в миналото. Днес много от видовете са изчезнали, а рибните ресурси значително намалели. От изкуствените езера с най-висока рибопроодуктивност се характеризират язовирите разположени в Стара планина и нископланинския пояс на страната. Общо в страната има 33 000 дка рибовъдни басейни.

6. Проблеми породени от стопанската дейност на човека

Тя довежда до възникването на редица проблеми:

-разрушаване на местообитанията и изолация на естествените местообитания в резултат от развитието на туризма, пътищата , промишлеността.

-промяна във видовия състав в резултат на унифициране на ландшафтите вследствие интензивното земеделие

-унищожаване на отделни видове поради свръх експлоатация чрез лов, браконьерство и пряко унищожаване.

- изчезване на редица водни представители поради пресушаване и замърсяване на водоемите или в резултат на снижаване на хранителните запаси.

В Червената книга на България са включени 750 растителни и 150 животински вида , които са застрашени от изчезване.

7. Рационално използване и опазване на флората и фауната на България.

Пътищата за преодоляване на негативните последици от дейността на човека са:

- създаване на защитени природни територии /заемат 3,4 % от територията на страната/.С поставянето под режим на защита на определени територии се цели да се опазят в естествено състояние комплексите от само регулиращи се екосистеми, както и отделни растителни и животински видове. В България са създадени 89 резервата и 3 народни парка, множество защитени местности /99/, природни забележителности /2272/ и исторически места /972/. От резерватите 17 са включени в системата на Юнеско - езрото Сребърна, Боатин, Царичина/ в Стара планина/, Парангалица /Рила/, Байови дупки /Пирин/ и др. В тях се опазват както растителни, така и животински видове . Списъкът на защитените животни включва 472 вида, а на защитените растения 763 вида. Защитени са еделвайсът, пясъчната лилия, странджанската зеленика , дървовидната хвойна и др., а от животинските видове - тюленът монах, делфин, пеперуди, бръмбар рогач и др.

Мрежата от защитени природни територии не обхваща в нужната степен всички региони

на страната /Средна гора, Горнотракийската низина, Дунавската равнина/. Резерватите са с малка площ и не отговарят на международните изисквания. Значителни резерви съществуват за обособяване на територии с по-свободен режим, чиято цел е защита на природата, но се допуска и ограничена стопанска дейност. Необходимо е да се използва определения интерес на западноевропейски държавни и не правителствени организации към райони с високо биологично разнообразие за да се създават в тях защитени природни територии с тяхна помощ. Наложително е повишаване на ефективността на защита на тези територии.

- чрез създаване на действащи закони за защита на природната среда и в частност природните компоненти

- чрез прилагането на конкретни мероприятия .